1-24140418-09-1-09122024
Dosar nr. 1-949/2024

SENTINŢĂ
În numele Legii

06 aprilie 2026 mun. *****

Judecătoria ***, sediul Central**
În componenţă :
Preşedintelui de şedinţă, judecător Lina Popescu
Grefierul Tina Sergentu
Interpretului Natalia Rotaru
Cu participarea:
Procurorului Rodica Tataru
Apărătorului Ion Prisacari
Avocatului părții vătămate Rodica Cojocar
a examinat în şedinţa de judecată publică, în limba de stat, în procedură generală cauza penală de învinuire a lui

CARARUS Anatolie, născut la *****, IDNP *****, cetatean al Republicii Moldova, originar si domiciliat in mun.*****, str. *****, studii medii, neangajat în cîmpul muncii, supus serviciului militar, concubineaza, un copil minor la întreținere, anterior judecat prin :

– *sentința Judecătoriei Bălți sediul Central din 03.11.2023 în comiterea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1[1]) Cod Penal, la 4 (patru) luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;*

– *sentința Judecătoriei Bălți sediul Central din 22.10.2024 în baza de art. 145 alin.(2) lit. i), j) Cod penal la închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani în penitenciar de tip închis.*

în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal.
Termenul de examinare a cauzei 09.12.2024-06.04.2026.
Procedura de citare legal executată.
În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată, -

A CONSTATAT:

Cararuș Anatolie, intenționat, pe parcursul relației de concubinaj cu Polejaeva Natalia, cu care cu care potrivit art. 133/1 Cod penal este membru de familie, a comis fapte de violenţă în familie, exprimată prin acțiune intenționată, manifestată verbal şi fizic, care a provocat suferință psihică şi fizică, iar la data de 03.09.2024, aproximativ la orele 12.00, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând

urmările lor şi dorind în mod conştient survenirea acestora, acţionând cu intenţie directă îndreptată la atingerea scopului său, aflându-se la domiciliul său din mun.***** str. *****, 1 ap.7, unde se afla şi concubina sa Polejaeva Natalia, urmărind scopul aplicării violenței fizice asupra ultimei, pe parcursul unui conflict neîntemeiat cu aceasta, din motiv că Polejaeva Natalia refuza să mănânce, a numit-o cu cuvinte obscene și a agresat-o fizic, luând astfel în mână o farfurie cu mâncare de pe masă, i-a aplicat o lovitură cu aceasta în regiunea capului, cauzându-i ultimei conform raportului de expertiză judiciară nr. 202410D0505 din 16.10.2024 o plagă tăiată pe degetul V a mâinii stângi la nivelul falangei proximale și o plagă contuză în regiunea occipitală, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată şi în baza acestui criteriu se califică la vătămări corporale UŞOARE a integrității corporale şi a sănătății

Inculpatul Cararuș Anatolie, în ședința de judecată nu s-a expus pe marginea învinuirii înaintate, expunîndu-se doar în ultimul cuvînt că nicioadată nu a locuit cu partea vătămată împreună, dînsul avînd propriul său apartament, fapt declarat de către Natalia și sora sa în ședința de judecată.

Partea vătămată Polejaeva Natalia, fiind audiată sub jurămînt în cadrul ședinței de judecată, a comunicat că Cararuș Anatolie este vecinul său și colegul de munca, apoi au început a locui împreună. Au locuit împreună aproximativ 5 ani, iar de 7-8 luni nu mai locuiesc împreuna orientativ din 22 ooctombrie 2024. Nu-și aduce aminte ziua, dar era septembrie 2024, însă în acea zi, a venit de la serviciu la pauza de masa, s-au asezat la masa ca sa mănince. Se aflau la domiciliul lui Cararuș Anatolie pe adresa or. ***** str.*****. De fapt locuiau în mun. *****, str. *****, însă în acea zi se aflau in locuinta lui Cararuș Anatolie. Nu a dorit sa mănînce si Cararuș Anatolie i-a zis ca daca nu va mânca o sa-i toarne mâncarea în cap si asa și s-a intimplat. A lovit-o cu farfuria în cap și ea s-a stricat astfel lovindu-i capul si bucatelele de sticla i-au taiat mina. Ulterior ea a plecat acasa pe adresa ***** si sora a chemat salvarea din motiv ca era nevoie sa-i fie acordat ajutor medical la cap si la mana unde avea leziuni în urma loviturii aplicate de catre Cararus Anatolie. In urma aplicarii loviturii cu farfuria Cararuș Anatolie nu a actionat nici intr-un fel. In acea zi au servit bauturi alcoolice. A depus în cadrul cauzei penale o acțiune civilă pe care o susține integral și solicit încasarea prejudiciului moral în mărime de 20 000,00 lei. La întrebarea avocatului său a explicat că nu duc gospodarie impreuna, de exemplu veneau dupa serviciu gateam însă nu poate mentiona ca locuiesc impreuna. Îl cunoaște pe Cararuș Anatolie din clasa a 9, locuiau vis a vis. Cu Cararuș Anatolie aveau relatii sexuale. A mai explicat că nu locuiau permanent impreuna, locuiau o saptamana împreuna apoi se certau el o lovea si pleca si locuiam acasa pentru 2-3 saptamani, serviciile comunale le achitau separat. Dupa data de 03.09.2024 nu mai locuiau impreuna, sora nu-i permitea sa intre în casa, se intalneau doar afara în curte, mergea uneori la Cararus Anatolie acasa la mama sa pentru a o ajuta prin gospodarie. În acea zi a lucrat pînă la 17.00, nu-și aduce aminte cînd a venit salvarea, nu-și aduce aminte la ce oră a avut loc conflictul. Fiind întrebată repetat despre relația cu Cararuș Anatolie, a explicat că nu poat mentiona ca locuiau impreuna doar uneori dormea la ea, dar nu își amintește la moment de cite ori a ramas pe noapte la mine. Dormeau împreună, se trezeau împreuna, mergeau la munca, se intorceau acasa, luau masa apoi se culcau. Pina la

conflict locuiau împreuna, apoi se bateau si locuiau separat, așa a durat citiva ani. Locuiau la domiciliul său, dînsa, sora si Cararuș Anatolie, sora nu are familie. Dupa conflict, seara salvarea a luat-o la spital unde a primit asistență medicală dupa a asteptat sa vina politia si a mers la IP *****, dupa a mers acasă. Cararuș Anatolie a venit la ea, însă sora nu i-a permis să intre. Dupa citeva zile s-a mai intilnit cu Cararuș Anatolie dar se vedeau doar la distanță. A explicat că de cînd Cararuș Anatolie este în penitenciar au discutat telefonic, fiind la moment în relații de prietenie. La întrebarea inculpatului a explicat că o ajuta pe mama acestuia, însă serviciile și le achita singură.

Martorul Polejaeva Ecaterina, fiind audiată sub jurămînt în cadrul ședinței, a declarat că este sora Nataliei Polejaeva, iar Cararuș Anatolie este prietenul și concubinul Nataliei. Nu-și aduce aminte cu exactitate cum s-au derulat evenimentele, însă Natalia Polejaeva cu Cararuș Anatolie prieteneau, mergeau împreună la pescuit, veneau acasă, se odihneau la bucătărie, parcă totul era bine, însă la un moment Natalia Polejaeva a venit acasă cu o vînataie sub ochi, spunîndu-i că ceva se întîmplă, apoi Cararuș Anatolie a devenit tot mai agresiv. A explicat că Natalia Polejaeva cu Cararuș Anatolie locuiau în apartamentul lor comun, orientativ în anul 2022, dormeau împreună. Apoi, Cararuș Anatolie a fost arestat și a plecat din apartament deoarece polițiștii i-au interzis să intre în apartamentul lor. Referitor la circumstanțele cauzei cunoaște că într-o zi Natalia Polejaeva nu a dorit să mănînce, și Cararuș Anatolie a lovit-o cu farfuria în cap, atunci Natalia Polejaeva a venit însîngerată acasă. De fapt ei locuiau în apartamentul comun, dînsa locuia în dormitor, iar ei în salon. În ultima perioadă relația lor se rezuma la bătăi, chemau des salvarea. Permanent îi ruga să nu se certe. După acest caz se vedeau doar în curte. La moment Natalia Polejaeva discută telefonic cu Cararuș Anatolie și îi mai duce colete la penitenciar. La întrebarea avocatului a explicat că Natalia Polejaeva cu Cararuș Anatolie aveau relații sexuale, însă nu duceau gospodărie comună. Își aduce aminte că în ziua respectivă o ajuta pe tanti Svetlana. După decesul soțului său a prietenit doar cu Cararuș Anatolie.

Martorul Vladimirov Ciprian, fiind audiat sub jurămînt în cadrul ședinței, a declarat că nu este rudă cu inculpatul, îl cunoaște pe Cărăruş Anatolie ca rezultat al activității sale, fiind angajat în calitate de polițist de sector. Cărăruş Anatolie s-a aflat la evidență în calitate de agresor fiind în conflict cu mama sa cu fiica sa, el mai locuia pe stradela ***** A ap. 9. Totodată el mai locuia paralel cu adresa sus menționată pe str *****. Aproximativ de 3-4 ori îl căuta pe Cărăruş Anatolie fiind reținut ca rezultat al aplicării măsurii preventive sub formă de arest preventiv de pe strada ***** unde locuia cu concubina s-a pe nume Natalia, numele de familia nu își aduce aminte, însă era josută cu o corpolență medie. În gestiunea sa s-a aflat o cauză contravențională de violență în familie aplicată fată de fiica sa, înregistrat pe str. *****. După căte cunoaște pînă la reținere a concubinat cu Natalia. Despre cazul de violență față de concubina sa nu cunoaște nimic. Toate conflictele în familie porneau de la concubina sa. A activat în sectorul dat din anul 2022 pînă în vara 2024. Despre cazul examinat nu cunoaște detalii. Pe adresa ***** locuia doar inculpatul cu Natalia, nu cunoaște dacă mai locuia cineva acolo, a cui era apartamentul la fel nu cunoaște. Apartamentul era verificat de către el orientativ la o săptămînă două. Nu pot să o caracterizeze fizic pe Natalia, nu a avut

tangențe cu ea. Nu cunoaște dacă concubina inculpatului era angajată în cîmpul muncii. Apartamentul se află la al 2-lea etaj pe dreapta în apartament era mama sa, era fiica cu care dicutam des, mama lui mereu agitată mereu îi ziceau că fiind în stare de trezie e bravo dar cînd servea era foarte agresiv.

Prin prisma tuturor probelor prezentate de acuzatorul de stat şi examinate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată menționează faptul, că starea de fapt probantă în faza de urmărire penală prin incriminarea faptelor imputate inculpatului, s-a confirmat în totalitate.

Toate probele prezentate de către acuzatorul de stat au fost analizate şi examinate minuţios de către instanţa de judecată, cu respectarea principiului apărării şi contradictorialităţii.

Totodată, vinovăția lui Cararuș Anatolie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod Penal al RM, şi-a găsit confirmare deplină atât prin depoziţiile depuse de către partea vătămată care au fost coroborate cu cele ale martorilor audiați în proces, cât și prin intermediul probelor prezentate de către acuzatorul de stat în ședința de judecată, enunțate în rechizitoriu şi anume:

– Raport de constatare nr.202410D0452 din 16.09.2024, potrivit căruia la Polejaeva Natalia s-a constat plagă contuză în regiunea occipitală, care a fost produsă prin acțiunea traumatică directă cu obiect concondent sau la lovirea de aceasta, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică la vătămări corporale UŞOARĂ a integrității corporale şi a sănătății /f.d.16-17/;

– Raport de expertiză judiciară nr.202410D0505 din 16.10.2024, potrivit căruia în urma examinării antelor medicale, la Polejaeva Natalia s-a constatat o plagă tăiată pe degetul V a mâinii stângi la nivelul falangei proximale și o plagă contuză în regiunea occipitală, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată şi în baza acestui criteriu se califică la vătămări corporale UŞOARE a integrității corporale şi a sănătății /f.d.29-30/;

– Copia procesului contravențional intentat în privința lui CARARUŞ Anatolie pe faptul comiterii contravenţiei prevăzute de art. 78/1 Cod Contravenţional pe faptul violenţei în familie comisă asupta concubinei Polejaeva Natalia, ladata de 01.06.2024/f.d.31/;

– Copia procesului-verbal cu privire la contravenţie din 02.06.2024 întocmit în privinţa lui CARARUS Anatolie, pe faptul comiterii contravenţiei prevăzute de art. 318/1 Cod Contravențional încălcarea ordinului de restricție din 01.06.2024 pe str. Kiev, 124/7/f.d.32/ ;

– Copia fişei de evidență a lucrului de prevenire terțiară cu agresorul familial CARARUŞ Anatolie, din 29.08.2023 /f.d.33/;

– Proces-verbal de ridicare din 31.10.2024, acțiune procesuală pe parcursul căreia de la Vladimirov Ciprian au fost ridicate mai multe copii din hotărârile şi dosarele contravenționale intentate în privința lui CARARUŞ Anatolie, inclusiv hotărârea judecătoriei Bălți, sediul central din 18.07.2024, prin care CARARUŞ Anatolie a fost recunoscut vinovat şi sancționat la 40 ore MNFC, pentru comiterea contravenţiei

prevăzute de art. 318/1 CCo, pe rolul instației aflându-se încă un proces Contravențional în baza a rt. 78/1 CCo/f.d.58-90/.

Potrivit art. 389 alin. (1), (2) CPP RM, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată. Sentinţa de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declaraţiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale şi citite în instanţa de judecată în absenţa lor.

În conformitate cu art. 93 Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părţii vătămate, părţii civile, părţii civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză, etc.

Potrivit prevederilor art. 99 alin. (2) Cod de procedură penală, probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanţă, iar conform art. 100 alin.(4) al aceluiaşi cod, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

În conformitate cu art. 101 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, din probele prezentate de partea acuzării şi cercetate în cadrul şedinţei de judecată s-a constatat cu certitudine că infracţiunea a avut loc în circumstanţele reţinute de procuror în actul de învinuire, şi anume că Cararuș Anatolie pe parcursul relației de concubinaj cu Polejaeva Natalia, cu care cu care potrivit art. 133/1 Cod penal este membru de familie, a comis fapte de violenţă în familie, exprimată prin acțiune intenționată, manifestată verbal şi fizic, care a provocat suferință psihică şi fizică, iar la data de 03.09.2024, aproximativ la orele 12.00, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor şi dorind în mod conştient survenirea acestora, acţionând cu intenţie directă îndreptată la atingerea scopului său, aflându-se la domiciliul său din mun.Bălți str. 1 Mai, 1 ap.7, unde se afla şi concubina sa Polejaeva Natalia, urmărind scopul aplicării violenței fizice asupra ultimei, pe parcursul unui conflict neîntemeiat cu aceasta, din motiv că Polejaeva Natalia refuza să mănânce, a numit-o cu cuvinte obscene și a agresat-o fizic, luând astfel în mână o farfurie cu mâncare de pe masă, i-a aplicat o lovitură cu aceasta în regiunea capului, cauzându-i ultimei conform raportului de expertiză judiciară nr. 202410D0505 din 16.10.2024 o plagă tăiată

pe degetul V a mâinii stângi la nivelul falangei proximale și o plagă contuză în regiunea occipitală, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată şi în baza acestui criteriu se califică la vătămări corporale UŞOARE a integrității corporale şi a sănătății

Aceste concluzii rezultă din declaraţiile părţii vătămate şi a martorilor, fiind stabilit că, îndată după cauzarea leziunilor, partea vătămată a cerut ajutor, venind la domiciliul său, la sora sa Polejaeva Ecaterina, care a văzut-o însîngerată și a chemat ambulanța. Astfel, partea vătămată Polejaeva Natalia a fost preluată de către ambulanță, fiind aducă la punctual. Traumatologic cu plagă contuză a capului.

În continuare, se constată că declarațiile părții vătămate coroborează și se confirmă prin constatările expuse în raportul de expertiză judiciară de expertiză judiciară nr.202410D0505 din 16.10.2024, potrivit căruia în urma examinării actelor medicale, la Polejaeva Natalia s-a constatat o plagă tăiată pe degetul V a mâinii stângi la nivelul falangei proximale și o plagă contuză în regiunea occipitală, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată şi în baza acestui criteriu se califică la vătămări corporale UŞOARE a integrității corporale şi a sănătății.

Astfel, poziția inculpatului Cararuș Anatolie precum că, el nu a comis infracțiunea incriminată şi poziţia acestuia de nerecunoaștere a vinovăției de către instanţă sunt apreciate critic, considerându-le ca o încercare de a se eschiva de la răspunderea penală, versiunea respectivă fiind combătută integral prin probele pertinente și concludente prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată de către acuzatorul de stat, declarațiile din ședința de judecată a părții vătămate Polejaeva Natalia, care a indicat direct că anume inculpatul Cararuș Anatolie este persoana care a lovit-o cu farfuria în cap, ultima revenind la domiciliu, a fost văzută de sora sa Polejaeva Ecaterina însîngerat ă în regiunea capului.

Aceste declarații sunt consecutive și coroborează cu celelalte probe administrate pe dosar, au legătură cu circumstanțele care urmează a fi stabilite în prezenta cauză, corespunzător instanța le apreciază ca veridice, pertinente și, prin urmare – admisibile.

Totodată, poziția inculpatului Cararuș Anatolie de nerecunoaștere a vinovăției nu echivalează cu achitarea acestuia, odată ce există probe pertinente și concludente care în ansamblu din punct de vedere al coroborării dovedesc săvârșirea infracțiunii imputate. Or, nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Cararuș Anatolie reprezintă o metodă de apărare şi un drept a inculpatului de a nu se auto incrimina, garantat de art. 66 din Codul de procedură penală.

Or, probele acuzării, descrise supra, coroborează între ele şi dovedesc acţiunile infracţionale ale inculpatului Cararuș Anatolie privind aplicarea violenţei faţă de partea vătămată Polejaeva Natalia, care fiind preluată de serviciul de ambulanță i-au fost acordată asistență medical.

Potrivit prevederilor art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art. 6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile.

Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. La fel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007).

La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele şi ofertele de probă ale părților (cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei, 19 aprilie 1994). Totodată, instanţa menţionează că în corespundere cu jurisprudenţa CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale din cauza Albert împotriva României din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 § 1 din CEDO, deşi obligă instanţele să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, pct. 61).

În acest mod, instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scrise prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al „în afara dubiilor rezonabile", or astfel de dovadă poate rezulta din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute, iar adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile (hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161).

Instanţa apreciază că probele cercetate în şedinţa de judecată, anume declaraţiile părţii vătămate, martorilor şi inculpatului, precum şi raportul de expertiză efectuate în cadrul urmăririi penale – sunt probe admisibile, pertinente, concludente, utile şi veridice, deoarece au legătură cu cauza penală, influenţează asupra soluţionării cauzei penale, prin informaţiile pe care le conţin sunt necesare soluţionării cauzei.

Așadar, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, martorilor, în coroborare cu Raportul de expertiză nr. 202410D0505 din 16.10.2024, toate probele fiind apreciate din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității, veridicității și coroborării lor, au legătură cu cauza penală, influențează asupra soluționării cauzei penale și prin informațiile pe care le conțin, sânt necesare justei soluționări a acesteia, iar în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că, inculpatul Cararuș Anatolie, a săvârșit fapta reținută în sarcina acestuia în partea descriptivă a prezentei sentințe, urmând a fi calificată conform prevederilor Codului penal.

Audiind poziția inculpatului, părții vătămate și a martorilor, studiind materialele cauzei penale, clarificând situaţia conform stării de fapt avute loc în raport cu circumstanţele de drept în cazul dat, considerînd că sunt prezente semnele de violenţă în familie, instanţa de judecată ajunge la concluzia că, vinovăţia lui Cararuș Anatolie este dovedită pe deplin, și acțiunile lui corect au fost încadrate în baza: art. 201^1 alin.(1) lit.a) Cod penal, caracterizată prin semnele calificative de violenţa în familie, adică acţiunea

intenţionată, comisă de un membru al familiei în privinţa altui membru al familiei, care a provocat vătămarea uşoară a integrităţii corporale şi a sănătăţii.

Potrivit art. 2 al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie nr. 45 din 01 martie 2007 prin violenţă fizică se înţelege - vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar.

La calificarea acţiunilor inculpatului Cararuș Anatolie, instanţa de judecată ia în consideraţie prevederile art.3 alin.(2) lit. b) ale Legii nr.45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie răspunderii penale, precum și potrivit 1331 Cod penal, în sensul răspunderii penale, urmează a fi înțelese: a) în condiția de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, sub tutelă și curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, persoanele aflate în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj) sau dintre părinți și copii; și b) în condiția de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj). Latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămării ale integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Sub aspectul laturii subiective, instanța conchide că inculpatul a acționat cu vinovăție în modalitatea intenției directe, conform dispozițiilor art. 17 din Codul penal, întrucât a prevăzut rezultatul faptei sale, l-a urmărit și a acceptat posibilitatea producerii lui prin săvârșirea faptei.

Or, instanța remarcă că infracțiunea incriminată inculpatului este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (dolus ex re), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate supra, denotă anume prezența unei intenții directe la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul Cararuș Anatolie.

Astfel, instanța subliniază că intenția de a comite infracțiunea o reprezintă dorința inculpatului, care a declanșat acțiuni în acest sens, aplicarea unei lovituri cu farfuria în regiunea capului, după cum declară părtea vătămată, și confirmată prin declarațiile martorului și concluziile raportului de expertiză medico-legală.

La caz, instanța de judecată denotă faptul că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art.201^1 din Codul penal are un caracter complex.

Astfel, obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială.

La rândul său, obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea și demnitatea persoanei, la substanța, integritatea sau potențialul de utilizare a bunurilor, la posesia asupra bunurilor.

Obiect material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârșirea violenței în familie presupune influențarea directă infracțională asupra corpului victimei).

De asemenea, ca obiect material al infracțiunii prevăzute la art. 2011 Cod penal, pot să apară bunuri mobile sau imobile aparținând victimei, care sunt sustrase, distruse, deteriorate etc.

Victimă a infracțiunii analizate poate fi oricare membru al familiei făptuitorului.

În cadrul examinării cauzei, inculpatului Cararuș Anatolie a invocat în mod repetat că între el și partea vătrămată nu au existat relații de concubinaj, astfel apărătorul avocatul Prisacari Ion a militat pentru încetarea procesului penal intentat în privința lui Cararuș Anatolie, din motiv că Polejaeva Natalia nu este victimă în condițiile impuse de art. 133^1 Cod penal, or, între inculpatul și partea vătămată nu există relații de conbinaj după cum se indică în actul de învinuire.

Conform art.2 al Legii nr.145 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, noțiunea de ”violență în familie” semnifică acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privința altui membru al aceleiași familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.

Instanța de judecată reține că, potrivit prevederilor art.133/1 lit. a) Cod penal, prin membru de familie se înţelege, în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii.

Prevederile similare se regăsesc în art.3 alin.(2) lit.a) din Legea nr.45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, potrivit căruia, subiecți ai violenței în familie pot fi, în condiția conlocuirii – persoanele aflate în relații de căsătorie, de divorț, de concubinaj, de tutelă și curatelă, rudele lor pe linie dreaptă sau colaterală, soții rudelor, alte persoane întreținute de acestea.

Aici, instanța de judecată reține și faptul că concubinajul reprezintă însăși faptul că între două persoane de sex opus au existat sau există relații de conlocuire, care se caracterizează nu doar prin atașări fizice, dar si psihologice, emoționale unul față de altul.

Relațiile de concubinaj pot conține un grad semnificativ de implicare emoțională, sprijin reciproc, responsabilitate comună, și impactul moral pe care îl poate avea o victimă a unei infracțiuni de violență săvârșită de o persoană dragă, poate fi extrem de devastator și de complex, aceasta ulterior afectând negativ bunăstarea emoțională, relațiile interpersonale și stima de sine a victimei. Violenta din partea unei persoane apropiate, cu care victima poate avea o relație de încredere, intimă sau de susținere, afectează în mod direct relația de atașament și legăturile emoționale.

Instanța de jduecată constată că, din materialele cauzei, din declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați în cadrul ședinței de jduecată se constată cu certitudine că inculpatul Cararuș Anatolie și partea vătămată Polejaeva Natalia locuiau în relații de concubinaj.

Or, partea vătămată a relatat instanței de judecată că a locuit în concibinaj cu inculpatul pe parcursul ultimilor 5 ani, pînă ultimul a fost reținut și plasat în detenție, or după cu a declarat ultima, ei după muncă veneau acasă, mîncau și se culcau, fapte declarate și de martorul Polejaeva Ecaterina, care a confirmat aceste circumstanțe. Tot aici, instanța de judecată va reține și declarațiile ofițerului de sector Vladimirov Ciprian care a declarat că în perioada activității sale îl cunoștea pe Cararuș Anatolie ca fiind la evidența organelor de poliție ca agresor familial, și cunoștea că locuia în relații de concubinaj cu o femei pe nume Natalia. Aceste cisrcumstanțe sunt susținute și prin hotărîrile instanțelor judecătorești prin care Cararuș Anatolie a fost atras la răspudendere contravențională violență în familie față de concubina sa Polejaeva Natalia.

Instanța de judecată va respinge poziția inculpatului potrivit căruia partea vătămată Polejaeva Natalia a negat existența relației de concubinaj din ei, or, partea vătămată a declarat că nu aveau un buget comun, și anume nu achitau serviciile comunale, însă relația de concubinaj dintre inculpat este bine conturată din m,otiv că aceștia duceau un trai comun, achitarea seriviciilor comunale ținînd doar de faptul că ambii aveau locuințe proprii, și ca rezultat al certurilor pentru o perioadă de 2-3 săptămîni se separau, după cum au relatat în cadrul ședinței de judecată.

Astfel, fiind reținute circumstanțele supra, instanța de judecată va respinge solicitarea părții apărării privind încetarea procesului penal, or, în prezenta speță, se atestpă cu certitudine că Cararuș Anatolie și Polejaeva Natalia sunt concubini.

Subiectul infracțiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani.

Subiectul infracțiunii are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii: este membru al familiei victimei, iar conform probelor administrate în cadrul examinării cauzei, s-a confirmat că, Cararuș Anatolie și Polejaeva Natalia se aflau în relații de concubinaj, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, martorilor şi ale inculpatului, dar și a materialelor cauzei.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului şi nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei.

Respectiv instanța de judecată constată, că Cararuș Anatolie în raport cu Polejaeva Natalia, în condiția conlocuirii la data producerii faptei prejudiciabile, constituie subiect al infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) din Codul penal și urmează a fi tras la răspundere penală pentru fapta constatată supra.

La acest capitol, instanţa de judecată remarcă că în corespundere cu jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului notează că, autorităţile statului au o obligaţie pozitivă de a proteja victimele violenţei în familie în vederea neadmiterii încălcării prevederilor art 3 şi 8 din Convenţie.

Astfel, în cauza Mudric contra Moldovei (hotărârea din 16 iufie 2013), Curtea a indicat că, articolul (1) din Convenţie, coroborat cu articolul 3 impune Statelor obligaţii pozitive pentru a asigura că indivizii aflaţi sub jurisdicţia lor sunt protejaţi împotriva tuturor formelor de rele tratamente, interzise de articolul 3, inclusiv dacă un astfel de tratament este administrat de persoane private.

Mai mult decât atât, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului accentuează insuccesul de a realiza o protecţie relevantă a victimelor violenţei domestice de către autorităţile de drept din Republica Moldova în cauza T.M. si C. M. v.s Republica Moldova (2014), statuând eşecul statului de a proteja persoanele împotriva violenţei în familie, ceea ce semnifică că acţiunile autorităţilor nu sunt un simplu eşec sau tergiversarea examinării violenţei, dar constituie iertarea violenţei. În acest context, se menţionează că violenţa în familie este o problemă actuală în societate, care necesită depunerea de maxime eforturi din partea statului pentru a dezrădăcina acest fenomen indezirabil. Cu privire la violenţa în familie, Comitetul de Miniştri a recomandat că Statele membre ar trebui să califice toate formele de violenţă în familie ca infracţiuni şi să prevadă posibilitatea de a întreprinde măsuri în vederea, inter alia, de acordare a posibilităţii judecătorilor să adopte măsuri interimare în scopul ocrotirii victimelor, să interzică făptaşului de a contacta, comunica cu/sau de a se apropia de victimă, să locuiască sau să intre în anumite locuri, să sancţioneze toate încălcările măsurilor impuse făptaşului şi să stabilească o procedură obligatorie de acţionare pentru poliţie, serviciile medicale şi sociale. Instanţa de judecată reţine că prevenirea şi combaterea violenţei în familie fac parte din politica naţională de ocrotire şi sprijinire a familiei şi reprezintă o importantă problemă de sănătate publică.

Pentru consolidarea, ocrotirea şi sprijinirea familiei, pentru asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislaţiei cu privire la familie, recunoscând faptul că realizarea egalităţii de gen între femei şi bărbaţi constituie elementul-cheie în prevenirea violenţei asupra femeilor, faptul că violenţa în familie afectează femeile în mod disproporţionat, dar şi faptul că şi copiii şi bărbaţii pot fi de asemenea victime ale violenţei, organele abilitate în acest sens sunt obligate să întreprindă toate măsurile legale şi necesare pentru a înlătura orice act de violenţă cu care a fost sesizat.

Respectiv, instanţa de judecată ţinând cont de natura relaţiilor sociale l-a care s-a atentat în raport cu Legea nr.145 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie şi constatările Curţii Europene a Drepturilor Omului sub acest aspect, condamnă acţiunile de violenţă manifestate de către Cararuș Anatolie în privinţa concubinei sale Polejaeva Natalia.

În rezultatul examinării prezentei cauze penale instanţa consideră că pe caz nu au fost stabilite circumstanţe care ar impune liberarea de răspundere penală a lui Cararuș Anatolie potrivit prevederile art.53 Codul penal.

La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată va ţine cont de gravitatea infracţiunilor săvârşite, de personalitatea inculpatului, de circumstanţele atenuante sau agravante, opinia părţii vătămate, etc.

Conform prevederilor art.61 alin. (1) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. Instanţa reţine că, pedeapsa este echitabilă când impune infractorului restricţii ale drepturilor proporţionale cu gravitatea infracţiunilor săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

Sancţiunea art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.

Potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal al RM, infracţiunile comise de către inculpatul Cararuș Anatolie sunt calificate ca infracţiuni mai puţin grave.

Circumstanţe atenuante în conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal potrivit rechizitoriului nu au fost reţinute.

În conformitate cu prevederile art. 77 lit. a) Cod penal instanța a constatat în privința inculpatului circumstanţă agravantă - săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză.

Referitor la personalitatea inculpatului Cararuș Anatolie, instanța de judecată constată că este neangajat în cîmpul muncii, studii medii, a locuit în relații de concubinaj, s-a aflat la evidența IP ***** ca agresor în familie, a fost anterior atras la răspundere penală, antecedentul penal nefiind stins, fiind anterior condamnat prin sentința Sentinţa judecătoriei ***** din 05.12.2006 în baza art.287 alin.2 lit. b) Cod penal la 500 U.C amendă adică, 10000 lei, procesul pena de învinuire a acestuia în baza a rt. 186 alin.2 lit.d) Cod Penal încetat în legătură cu împăcarea părţilor, în baza art. 349 alin. 1/1) Cod penal la 4 luni închisoare cu executarea Sentinţa judecătoriei *****, sediul central din 03.11.2024, prin care a fost pedepsei în penitenciar de tip închis și prin Sentinţa judecătoriei *****, sediul Central din 22.10.2024, prin care CARARUŞ Anarolie a fost condamnat în baza art. 145 alin.2 lit.i) j) Cod Penal la 15 ani închisoare, penitenciar de tip închis.

În acest context, instanța de judecată consideră a fi pertinente soluției mutatis mutandis, constatările Curții în cauza Eremia și alții împotriva Moldovei (cererea nr. 3564/11), în care a fost stabilit că, în pofida faptului că cunoșteau despre acest abuz, autoritățile nu au luat măsuri eficiente față de soțul d-nei Eremia pentru a o proteja de acțiunile permanente de violență domestică.

De asemenea, Curtea a considerat că, în pofida faptului că acțiunile violente ale soțului dnei Eremia față de soția sa erau manifestate în prezența fiicelor dnei Eremia, și astfel au avut efecte negative de ordin psihologic asupra acestora, autoritățile nu au acționat deloc sau au acționat într-o măsură foarte neînsemnată pentru a preveni un asemenea comportament. În final, Curtea a considerat că atitudinea autorităților a

contribuit la sporirea violenței și a avut un caracter discriminatoriu față de dna Eremia ca femeie. Violența domestică este un fenomen care poate lua diverse forme – agresiuni fizice, violențe psihologice, insulte – și este […] o problemă generală comună tuturor statelor membre, care nu apare oricând deoarece se înscrie adesea în cadrul rapoartelor personale sau al cercurilor restrânse și care nu le privește exclusiv pe femei" (Cauza Opuz vs Turcia, Hotărârea din 9 iunie 2009, pct. 132).

Relevante sunt și prevederile Hotărârii de Guvern nr. 281 din 03.04.2018 prin care a fost aprobată Strategia Națională de prevenire și combatere violenței față de femei și a violenței față de familie pe anii 2018-2023 și a Planului de acțiuni pentru anii 2018-2023 privind implementarea acesteia, implicit pct. 1 și pct. 3 în Anexa nr.1, conform cărora „Violența față de femei și violența în familie sînt printre cele mai grave și răspîndite infracțiuni cu care se confruntă societățile contemporane, lezînd drepturile și demnitatea umană a membrilor acestora. Fenomenele respective persistă în toate statele lumii, indiferent de modul de organizare politică sau economică, bunăstarea populației, rasă, cultură. (...) Accentul sporit asupra femeilor în cazurile de violență în familie este determinat de inegalitatea relațiilor de putere între femei și bărbați care s-a constituit de-a lungul perioadelor istorice. Raportată la fenomenul violenței în familie, inegalitatea relațiilor de putere dintre femei și bărbați are repercusiuni majore asupra calității vieții membrilor familiei, afectînd în mod special femeile și copiii, precum și șansele acestora de participare la viața socială și economică.

Efectele psiho emoționale și economice ale violenței asupra femeilor, dar și aspectele ce țin de obstacolele social structurale (percepțiile stereotipizate privind rolul femeilor și bărbaților în viața de familie, blamarea victimei de către societate, nivelul scăzut al încrederii în autoritățile cu competență în soluționarea cazurilor) limitează deciziile acestora de a solicita suport și protecție.

În acest context, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Analizînd în ansamblu împrejurările cazului, ţinînd cont de personalitatea lui Cararuș Anatolie, de lipsa circumstanţelor atenuante, prezența circumstanețlor agravante, antecedentele penale nestinse, luînd în consideraţie că inculpatul Cararuș Anatolie la evidenţa medicului psihiatru şi narcolog nu se află, la locul de trai se caracterizează din punct de vedere negativ, de comportamentul și modul său de viață, gravitatea faptelor săvârșite, conținutul și caracterul acțiunilor întreprinse de Cararuș Anatolie, motivul săvârșirii,precum și efectul pedepsei penale stabilite asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța consideră că, corectarea și reeducarea lui, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui cât și a altor persoane și restabilirea echității sociale, va fi posibilă doar prin aplicarea pedepsei cu închisoare, considerând că va fi o pedeapsă echitabilă, fiindu-i impuse inculpatului lipsuri şi restricţii ale drepturilor proporţional cu gravitatea infracţiunii săvârșite, fiind suficientă pentru restabilirea echităţii sociale.

Instanţa de judecată consideră că pedeapsa cu închisoare aplicată inculpatului se justifică în raport cu circumstanţele ce-l caracterizează şi infracţiunile săvârşite, fiind necesară întru apărarea ordinii publice într-o societate democratică.

Instanța de judecată reține că prin sentința Judecătoriei ***** se diul Central din 22.10.2024, Cararuș Anatolie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis. Sentința Judecătoriei ***** sediul central a fost menținută prin decizia Curții de Apel Nord din 10.06.2025.

Potrivit art. 84 alin. (4) CP, conform prevederilor alin.(1)-(3) se stabileşte pedeapsa şi în cazul în care, după pronunţarea sentinţei, se constată că persoana condamnată este vinovată şi de comiterea unei alte infracţiuni săvîrşite înainte de pronunţarea sentinţei în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parţial, în baza primei sentinţe.

Potrivit prevederilor art.84 alin. (4) CP instanţa de judecată va stabili prin cumul parţial pedeapsa aplicată prin sentinţa dată şi sentinţa Judecătoriei *****, sediul Central din 22.10.2024, stabilindu-i pedeapsa definitivă pe un termen de 16 ani.

Termenul pedepsei închisorii va curge din momentul pronunțării sentinţei noi – 06.04.2026.

În temeiul alin. (4) art. 72 Codului penal pedeapsa închisorii conform prezentei sentinţe urmează a fi executată în penitenciar de tip închis.

În termenul închisorii stabilite, urmează de inclus perioada executată a pedepsei stabilite prin sentinţă anterioară a sentința Judecătoriei ***** sediul central din 22.10.2024.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

În contextul dezbaterilor judiciare procurorul, inculpatul şi apărătorul acestuia nu s-au expus pe marginea aplicării măsurilor preventive în privinţa inculpatului.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa statuează că în privinţa inculpatului Cararuș Anatolie a expirat măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 60 de zile aplicată prin ordonanța procurorului din 31.10.2024. Totodată, reieșind din faptul că la moment inculpatul Cararuș Anatolie execută pedeapsa sub formă de închisoare, instanța de judecată consideră inutilă aplicarea unei măsuri preventive.

Instanța de judecată reține, că acuzatorul de stat în dezbateri judiciare, dar și potrivit rechizitoriului în cauza penală, a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 640 lei, cu titlu de cheltuieli suportate în cadrul dispunerii și efectuării raportului de expertiză judiciară.

În conformitate cu prevederile art. 229 alin.(1), (2) și (3) CPP, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării

inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) CPP cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Conform prevederilor art. 143 din Codul de procedură penală, se statuează că un caz când efectuarea expertizei este obligatorie se determină în situația când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Instanța de judecată reține că la etapa urmăririi penale, a fost întocmit Raportul de constatare nr. 202410D0452 din 16.09.2024, fiind suportate cheltuieli în mărime de 320 lei (f.d.49-51) și Raportul de expertiză judiciar nr. 202410D0505 din 16.10.2024, fiind suportate cheltuieli în mărime de 320 lei (f.d.73-76).

Astfel, ținând cont de faptul că alin. (2) al art. 143 din Codul de procedură penală a fost abrogat prin Legea pentru modificarea si completarea unor acte legislative nr. 316, potrivit căruia „Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat”, solicitarea procurorului cu privire la încasarea de la cararuș Anatolie, în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare în mărime 640 (șase sute patruzeci) lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea raportului de constatare nr. 202410D0452 din 16.09.2024 și a raportului de expertiză judiciar nr. 202410D0505 din 16.10.2024, este considerată de instanță ca întemeiată și va fi admisă.

În circumstanțele specifice cauzei date, instanța a luat în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în condiția neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului (cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski și PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman și alții împotriva României, § 42 și a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.)), precum și faptul că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil (cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.).

Potrivit jurisprudenţei CtEDO (hotărârea Tonchev vs Bulgaria din 19.11.2009), Curtea a recunoscut încălcarea art. 6 CEDO prin nesoluţionarea acţiunii civile în procedura penală şi a statuat că, „... în situaţia în care sistemul intern permite reclamanţilor să introducă o acţiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligaţia să se asigure că aceştia se bucură de garanţiile fundamentale prevăzute de art. 6 ale Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale din 04 noiembrie 1950".

Potrivit jurisprudenței CtEDO, cauza Boldea vs. România (15.02.2007, nr. 19.997/02), dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 alin.1 din Convenție, înglobează, printre altele, dreptul părților la proces de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor, acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt într-adevăr „ascultate", adică analizate temeinic de către instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art.6 implică în special, în sarcina instanței, obligația de a proceda la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și propunerile de probe ale părților Perez vs. Franța (12.02.2004, nr. 47.287/99); Van de Hurk vs. Olanda (19.04.1994).

Conform art. 385 alin. (1) pct.10) - 11) Cod de procedură penală, instanţa de judecată soluţionează dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă; precum şi dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acţiunea civilă.

Conform art. 219 alin. (2) Cod de procedură penală, persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin:restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvîrşirii faptei interzise de legea penală;compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calităţii, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate;compensarea venitului ratat în urma acţiunilor interzise de legea penală;repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputaţiei profesionale.

Potrivit art. 220 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prezentul cod.Hotărârea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept. Potrivit jurisprudenţei CEDO (hotărârea Tonchev vs Bulgaria din 19.11.2009) Curtea a recunoscut încălcarea art. 6 CEDO prin nesoluţionarea acţiunii civile în procedura penală şi a statuat că, „... în situaţia în care sistemul intern permite reclamanţilor să introducă o acţiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligaţia să se asigure că aceştia se bucură de garanţiile fundamentale prevăzute de art. 6 ale Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale din 04 noiembrie 1950".

Conform art. 1998 alin. (1) Cod civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. Potrivit art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală, odată cu sentinţa de condamnare, instanţa de judecată, apreciind

dacă sunt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acţiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

În susţinerea celor enunţate, instanţa menţionează şi jurisprudenţa CtEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), unde Curtea a statuat, în principiu, că „atunci când victima unei infracţiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri, chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calităţii de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracţiunii, ci şi repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit".

În şedinţa de judecată avocatul Rodica Cojocar, acționînd interesele părtii vătămate Polejaeva Natalia, a înaintat acțiune civilă către Cararuș Anatolie prin care a solicitat încasarea prejudiciului prejudiciului moral de 20 000 lei.

În motivarea acțiunii civile și a cuantumului prejudiciului solicitat a invocat că, urmare a actelor de violență fizică şi psihică comise, Polejaeva Natalia consideră că a suferit un prejudiciu moral deosebit de grav, cu multiple implicații asupra vieții personale şi emoționale. Relația lor a fost marcată de numeroase episoade de violență în familie, atât verbală, cât și fizică, care au culminat cu incidentele recente descrise în rechizitoriu. Pe parcursul conviețuirii, a fost supusă constant la abuzuri, intimidări şi umilinţe, care i-au afectat profund starea psihică şi bunăstarea generală.

Susține că aceste acțiuni violente nu au fost izolate, ci au reprezentat o manifestare constantă a unui comportament abuziv, ceea ce i-a cauzat suferință fizică şi psihică profundă. A trăit într-o stare de teamă permanentă, nesiguranță şi anxietate, ceea ce i-a afectat profund calitatea vieţii. Suferintele fizice cauzate de loviturile suferite au avut un impact semnificativ asupra stării emotionale si mentale. Urmare a stresului intens si a impactului fizic al agresiunii, a avut nevoie de tratament medical şi psihologic, iar recuperarea completă necesită timp și resurse considerabile.

Consideră echitabil, recuperarea daunelor morale la suma de 10.000 MDL, pentru suferința fizică și psihică cauzată de faptele pârâtului, respectiv frica, stresul emoțional, anxietatea și degradarea calității vieții mele, inclusiv efectele post-traumatice și daune biologice la suma de 10.000 MDL, pentru prejudiciul adus integrității mele corporale și pentru afetarea sănătății mele fizice pe termen lung, inclusiv pentru impactul negativ asupra funcționării normale a organismului şi necesitatea tratamentului medical.

În atare împrejurări, deoarece repararea prejudiciului moral şi biologic în acest caz este prevăzută de legislație, odată ce norma de drept enunțată reglementează expres dreptul la dauna morală al persoanei prejudiciate în urma comiterii unei infracțiuni, consideră că pîrîtul urmează a fi obligat la plata despăgubirilor morale în mărime de 20000 lei.

În cadrul ședinței de judecată partea vătămată a susținut cererea privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 20 000,00 lei, solicitînd încasarea acestuia din contul inculpatului.

Potrivit art. 2036 alin.(1) Cod Civil al RM, în cazul în care i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum si în late cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana

responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa si întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 2037 alin.(1) Cod Civil al RM, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, și de măsură în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echilibrată părţii vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în consideraţie circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. Principiul reparării integrale al prejudiciului moral, are un caracter relativ în funcţie de individ şi sensibilitatea acestuia. Legislaţia nu stabileşte limite minime sau maxime ale cuantumului despăgubirii morale, instanţa de judecată apreciind mărimea acesteia, la intima ei convingere în baza unei aprecieri, conform principiului echităţii şi al altor criterii, după cum ar fi, în particular, situaţia familială şi/sau materială a pârâtului şi suferinţele reclamantului.

Potrivit prevederilor art. 225 alin.(2) Cod procedură penală la adoptarea sentinţei de acuzare sau de aplicare a măsurilor de constrângere cu caracter medical, instanța soluționează şi acţiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parțială, ori prin respingere.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) Cod procedură penală odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze acţiunea civilă. Raționând prin prisma acestor texte de lege, instanța desprinde că condițiile exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt: 1) infracţiunea să fi produs prejudiciul; 2) între infracţiunea săvârşită şi prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; 3) prejudiciul trebuie să fie cert; 4) prejudiciul să nu fi fost reparat; și 5) să existe manifestarea de voinţă a celui vătămat de a fi despăgubit.

Cât privește prima condiție, instanța consemnează în plan obiectiv că, infracțiunea comisă de către Cararuș Anatolie lezează relațiile sociale și valorile apărate de legea penală și poate provoca un prejudiciu moral și/sau material, iar în raport cu a doua condiţie reparaţia prejudiciului în procesul penal poate fi înfăptuită doar atunci când între fapta ilicită şi prejudiciu există un raport de cauzalitate, direct sau indirect (caracterul indirect al nexului cauzal neechivalând cu un prejudiciu indirect).

La fel se consideră întrunită a treia condiție, potrivit căreia instanța relevă că este necesar ca prejudiciul cauzat de Cararuș Anatolie să aibă o întindere determinată. Caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate și poate fi evaluat, ceea ce impune ca acţiunea civilă să fie exercitată pentru repararea unui prejudiciu cuantificat.

Cu referire la a patra condiție, denotă că până la soluționarea acțiunii civile, inculpatul Cararuș Anatolie nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și/sau partea civilă nu a confirmat acest lucru.

În sfârșit, cea de-a cincea condiție presupune că persoana fizică sau juridică care a înaintat acţiunea civilă în cadrul procesului penal, fiind recunoscută în calitate de parte civilă şi are dreptul la repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit, în virtutea principiului disponibilității și prin prisma art. 62 alin. (1) pct. 18) din Codul de procedură

penală, poate să renunţe la acţiunea civilă în orice etapă a procesului penal, dacă legea permite.

Instanţa conchide că a existat un prejudiciu moral cauzat prin infracţiune, care s-a răsfrânt în prin aplicarea violenţei în privinţa părţii vătămate, astfel instanţa consideră că urmează a fi admisă acţiunea civilă în acest sens, deoarece a fost demonstrat inclusiv prin probe pertinente la caz.

La evaluarea daunelor morale (prejudiciul moral), instanța urmează să ia în calcul următoarele criterii: importanţa socială a valorii lezate prin săvârşirea faptei ilicite; gravitatea precum şi intensitatea durerilor fizice şi psihice, provocate de agresor; repercusiunile asupra situaţiei sociale a victimei, inclusiv în plan familial sau profesional, prin atingerile aduse onoarei şi demnităţii victimei; felul vinovăției; și echitatea. Având în vedere că în privinţa părţii vătămate a fost comisă o infracţiune, instanţa va admite pretenţia de încasare a prejudiciului moral, ce corespunde practicii Curţii Europene a Drepturilor Omului.

Pe cale de consecință, instanța de judecată consideră că, doar prin stabilirea pedepsei penale inculpatului, părţii vătămate nu va fi satisfăcută şi nu se vor compensa suferințele suportate de către aceasta.

În acest condiţii, reieşind din faptul că în privinţa părţii vătămate Polejaeva Natalia a fost comisă o infracţiune, instanţa consideră necesar încasarea din contul inculpatului cu titlu de prejudiciu moral, în beneficiului părţii vătămate a sumei de 20 000 lei, care este unul echitabil în raport cu acţiunile inculpatului Cararuș Anatolie şi urmările provocate de el, totodată, instanţa consideră că această sumă este echitabilă şi raţională din punct de vedere a situaţiei financiare a inculpatului.

În concluzie, repararea daunelor morale cauzate de către Cararuș Anatolie instanţa o consideră eficientă anume printr-un echivalent bănesc, deoarece doar o sumă de bani acordată părţii vătămate este capabilă să-i ofere o satisfacţie compensatorie de natură a-i uşura suferinţele psihice, care comprimă prejudiciul afectiv cauzat.

În conformitate cu art. 98 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanţa judecătorească, precum şi taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporţional părţii admise din acţiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Conform pct.1.9 din Anexa nr. 1 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023, pentru cererile de chemare în judecată cu caracter nepatrimonial este 250 lei.

Ținând cont de faptul că, reclamantul a fost scutit de plata taxei de stat la depunerea prezentei acțiuni, instanța de judecată consideră necesar de a încasa de la Cararus Anatolie în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 250 lei.

În temeiul alin. (3) art. 72 Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită conform prezentei sentinţe de către Movila Constantin urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătată dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

Reieşind din cele expuse mai sus şi conducându-se de art.61, 75-77 Cod penal, art. 384-389, 392-395 Cod de procedură penală, instanţa de judecată

HOTĂRĂȘTE:

Se recunoaște vinovat Cararuș Anatolie de comiterea infracțiunii prevăzute la art.201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal și în baza acestei Legi se stabilește acestuia pedeapsa sub formă de 2 (doi) ani închisoare.

Potrivit art.84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parţial al pedepselor aplicate prin sentinţa dată şi prin sentinţa Judecătoriei Bălți sediul Central din 22.10.2024, stabileşte definitiv lui Cararuș Anatolie pedeapsă cu închisoare pe un termen de 16 (șaisprezece) ani.

În temeiul alin. (4) art. 72 Codului penal, pedeapsa închisorii se va executa în penitenciar de tip închis.

Termenul pedepsei închisorii va curge din momentul pronunțării sentinței – 06.04.2026, cu includerea pedepsei executate conform sentinţei Judecătoriei Bălți sediul Central din 22.10.2024.

Se încasează din contul lui Cararuș Anatolie în beneficiul statului cheltuieli judiciare în mărime de 640,00 (șase sute patruzeci) lei.

Se încasează de la Cararuș Anatolie în beneficiul Nataliei Polejaeva prejudiciul moral în mărime de 20 000,00 (douăzeci mii) lei.

Se încasează de la Cararuș Anatolie în beneficiul statului taxă de stat în sumă de 250,00 (două sute cincizeci) lei.

Sentinţa cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Bălți (sediul central).

Preşedinte de şedinţă,
Judecător **Lina Popescu**